

prima instanță: Judecătoria Rîșcani, mun. Chișinău
Judecător: O. Melniciuc
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău
Judecători: M. Guzun, N. Simciuc, I. Cotruță

ÎNCHEIERE

14 iunie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecător
Judecători

Tatiana Vieru
Nicolae Craiu, Oleg Sternioală

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Ion Railean,
în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Ion Railean
împotriva Agenției Naționale Transport Auto cu privire la anularea procesului-
verbal și hotărârii comisiei de atestare, anularea ordinului privind acordarea sporului
la salariu pentru intensitatea muncii, anularea ordinului privind plata premiului
trimestrial și încasarea prejudiciului moral,
împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 07 februarie 2017, prin care a
fost respins apelul depus de Ion Railean, fiind menținută hotărârea Judecătoriei
Rîșcani mun. Chișinău din 12 august 2016,

c o n s t a t ă:

La 24 august 2015, Ion Railean a depus cerere de chemare în judecată împotriva
Agenției Naționale Transport Auto cu privire la anularea procesului-verbal, hotărârii
comisiei de atestare și încasarea prejudiciului și moral.

În motivarea acțiunii, reclamantul a indicat că prin ordinul nr. 51-p din 03
noiembrie 2010 al Agenției Naționale Transport Auto, a fost angajat în funcția de
specialist principal Serviciul de supraveghere a regimului de muncă și odihnă a
conducătorilor auto, Direcția transport auto de călători.

Conform ordinului nr.17-p din 23 septembrie 2013, în temeiul art.74 alin. (1)
Codul muncii, Ion Railean a fost transferat în funcția de șef filiala Sud a Agenției
Naționale de Transport Auto. Potrivit ordinului nr. 34-p din 27 ianuarie 2014, în
temeiul art. 74 Codul muncii, a fost transferat în funcția de specialist principal

Direcția Transport Rutier și Autogări, Autoritatea administrativă, Agenția Națională Transport Auto.

Susține reclamantul că conform ordinului nr. 134 din 12 noiembrie 2014 privind modificarea schemei de încadrare a autorității administrative „Agenția Națională Transport Auto”, au fost operate modificări în funcțiile colaboratorilor și din funcția de specialist principal Direcția Transport Rutier și Autogări a fost transferat în funcția de inspector principal al Direcției Transport Rutier și Autogări a Agenției Naționale Transport Auto.

Reclamantul relatează că potrivit ordinului nr. 46-p din 17 martie 2015, în temeiul art. 74 alin. (1) Codul muncii, din funcția de inspector principal Direcția Transport Rutier și Autogări a fost transferat în funcția de specialist superior Serviciu Evaluarea Calității, Direcția Transport Rutier și Autogări.

Menționează reclamantul că potrivit ordinului nr. 20 din 04 martie 2015, Comisia de atestare a angajaților Autorității Administrative Agenția Națională Transport Auto a organizat la 13 mai 2015 atestarea sa în calitate de specialist principal Serviciul Evaluarea Calității, Direcția Transport Rutier și Autogări cu examinarea ulterioară a testului - grilă.

Potrivit concluziei membrilor Comisiei de atestare, a fost decis că reclamantul a acumulat 3,4 puncte, fapt confirmat prin procesul-verbal din 26 mai 2015. Conform hotărârii Comisiei de atestare nr.02/1-192 din 26 mai 2015, s-a decis că reclamantul nu corespunde funcției deținute, cu reducerea totală a sporului pentru intensitatea muncii pentru luna mai 2015.

Indică reclamantul că la 29 mai 2015 a depus contestație împotriva procesului-verbal și hotărârii Comisiei de atestare din 26 mai 2015, iar prin răspunsul Agenției Naționale Transport Auto nr.02-1-1-4211 din 29 iunie 2015 contestația a fost respinsă.

Ion Railean solicită anularea procesului-verbal nr. 02/1-192 al ședinței Comisiei de atestare din 26 mai 2015 și hotărârii Comisiei de atestare din 26 mai 2015 a Agenției Naționale Transport Auto privind necorespunderea sa în funcția de specialist superior Serviciul Evaluarea Calității, Direcția Transport Rutier și Autogări ca fiind neîntemeiate, încasarea din contul Agenției Naționale Transport Auto în beneficiul său a cheltuielilor de asistență juridică în sumă de 2500 lei.

La 22 septembrie 2016, Ion Railean a depus cerere de concretizare a pretențiilor, solicitând anularea procesului verbal nr. 02/1-192 al ședinței comisiei de atestare din 26 mai 2015 și a hotărârii Comisiei de atestare nr. 02/1-192 din 26 mai 2015 a Agenției Naționale Transport Auto privind necorespunderea sa în funcția de specialist superior Serviciul Evaluarea Calității, Direcția Transport Rutier și Autogări; anularea pct.1 lit. k) a ordinului Agenției Naționale Transport Auto nr.52 din 10 iunie 2015 cu privire la acordarea sporului la salariul pentru intensitatea muncii pentru luna mai 2015; anularea pct. 1 lit. e) a ordinului Agenției Naționale Transport Auto nr. 63 din 08 iulie 2015 cu privire la plata premiului trimestrial personalului Agenției Naționale Transport Auto; obligarea pârâtului să reexamineze

întrebarea premierii pentru rezultatele trimestrului II al anului 2015, neatribuite prin ordinul Agenției Naționale Transport Auto nr.63 din 08 iulie 2015; încasarea din contul Agenției Naționale Transport Auto în beneficiul său a premiului în sumă de 8000 lei pe trimestrul II al anului 2015, neatribuit în privința sa, conform ordinului Agenției Naționale Transport Auto nr. 63 din 08 iulie 2015; a stimulărilor în mărime de 2500 lei, neatribuite în privința sa conform pct. 1 a ordinului nr.52 din 10 iunie 2015 cu privire la acordarea sporului la salariul pentru intensitatea muncii pentru luna mai 2015; a prejudiciului moral în sumă de 20 000 lei și cheltuielilor de asistență juridică în sumă de 2 500 lei (f.d 31 -34, Vol. I).

Prin hotărârea Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 12 august 2016 acțiunea a fost respinsă ca nefondată (f.d. 158-160, Vol. I).

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 07 februarie 2017, a fost respins apelul depus de Ion Railean și menținută hotărârea Judecătoriei Rîșcani mun. Chișinău din 12 august 2016 (f.d. 196-206, Vol. I).

La 10 martie 2017, Curtea de Apel Chișinău a expediat în adresa participanților la proces copia deciziei adoptate (f.d. 207, Vol. I).

La 07 aprilie 2017, Ion Railean a depus recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 07 februarie 2017, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe cu emiterea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii.

Recurentul, Ion Railean, în motivarea recursului a indicat că instanțele de judecată la adoptarea hotărârilor contestate, au aplicat și interpretat eronat normele dreptului material aplicabile raportului juridic litigios. Recurentul menționează că Regulamentul privind modul de atestare a colaboratorilor Agenției Naționale Transport Auto nu i-a fost adus la cunoștință. De asemenea susține că contrar pct. 7,8, și 10 a Regulamentului enunțat nu a fost familiarizat cu graficul de atestare și lista colaboratorilor supuși atestării, scopul, modul și termenele desfășurării atestării.

Indică recurentul că nu a luat act de fișele de post, cu domeniul de activitate și responsabilitățile fiecărui colaborator al Agenției Naționale Transport Auto. Consideră recurentul că procesul -verbal nr. 02/1-192 al ședinței Comisiei de atestare din 26 mai 2015 are un conținut dubios, deoarece semnătura directorului Agenției Naționale Transport Auto Igor Guja aplicată în procesul-verbal nu corespunde cu semnătura de facto a acestuia.

Recurentul relatează că instanța de apel nu a respectat cerințele legii și nu a studiat minuțios cererea de apel, cât și probele administrate la materialele pricinii.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. În cazul neprezentării referinței în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia.

La 11 mai 2017, în conformitate art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, Curtea Supremă de Justiție i-a comunicat cererea de recurs Agenției Naționale Transport Auto, informându-o că referința se depune în termen de o lună de la data primirii scrisorii. În mod corespunzător, dacă referința nu a fost prezentată în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia

Pînă la examinarea pricinii, Agenția Națională Transport Auto nu a depus referință, prin care să-și exprime opinia referitor la recursul declarat.

Analizând admisibilitatea recursului, conform art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că cererea de recurs formulată de Ion Railean este inadmisibilă, din următoarele motive.

În conformitate cu art. 439 alin. (3) Codul de procedură civilă, judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin.(2).

Materialele cauzei dovedesc faptul că recursul nu a fost examinat anterior, fiind respectate, totodată, dispozițiile art. 430 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărîrii sau a deciziei integrale.

Astfel, prin prisma dispoziției citate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată recursul declarat de Ion Railean în termen.

Din considerentele prezentate mai sus, instanța observă că cererea de recurs nu a întrunit temeiurile de inadmisibilitate prevăzute de art. 433 alin. b), c), d) din Codul de procedură civilă.

În continuare, audiind raportul verbal al judecătorului-raportor și verificând încadrarea în dispozițiile art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă a temeiurilor invocate în recurs, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată existența temeiului prevăzut la art. 433 lit. a) CPC, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural. Temeiurile declarării recursului sunt enumerate exhaustiv în alineatele (2), (3) și (4) ale acestui articol.

Rațiunea acestor dispoziții legale fundamentează ideea potrivit căreia judecarea recursului exercitat conform Secțiunii II-a, Capitolul XXXVIII din Codul de procedură civilă, are un caracter devolutiv și privește doar problemele de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, nu și temeinicia ei în fapt. În aceste condiții, trebuie observat caracterul extraordinar al aceste căi de atac, la care se poate recurge doar în cazurile excepționale enunțate de dispozițiile art. 432 alin. (2), (3), (4) din Codul de procedură civilă.

Din acest punct de vedere, completul Colegiului își propune să verifice esența și temeiurile recursului, precum și argumentele privind caracterul nelegal al deciziei atacate, în limitele în care au fost formulate și prin prisma drepturilor garantate de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (CEDO).

Instanța subliniază că în materie civilă Convenția nu garantează un drept de recurs, dar că o eventuală procedură de examinare a admisibilității acestuia face incident articolul 6 (a se vedea, *inter alia*, *Kukkonen v. Finlanda* (nr. 2), 13 ianuarie 2009, para. 24; *Akaki Tchaghiashvili v. Georgia*, 2 septembrie 2014, para. 34).

În plus, un stat care dispune de astfel de instanțe de recurs are obligația să se asigure că justițiabilii se bucură de principiile unui proces echitabil garantate de art. 6 alin. (1), în special de dreptul de acces la o instanță și de dreptul de a fi audiat. (a se vedea, *de exemplu*, *Erfar – Avef v. Grecia*, 27 martie 2014, para. 39 – 40; *Lebedinschi v. Republica Moldova*, 16 septembrie 2015, para. 32).

Cu privire la primul aspect, instanța de recurs observă că dreptul de acces la un tribunal al unei persoane poate fi limitat, inclusiv în cazul admisibilității contestațiilor înaintate prin intermediul căilor de atac, întrucât însăși natura sa solicită o reglementare specială din partea statului, care beneficiază de o anumită marjă de apreciere. În acest sens, condițiile pentru autorizarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile instituite pentru o cale de atac ordinară (a se vedea, *inter alia*, *Marc Brauer v. Germania*, 1 septembrie 2016, para. 34; *Miessen v. Belgia*, 16 octombrie 2016, para. 64).

În același timp, în jurisprudența sa consecventă, Curtea Europeană a precizat că interpretarea normelor de procedură reprezintă o chestiune de drept intern și ține, în principiu, de competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (*a se vedea*, *de exemplu*, *Kukkonen v. Finlanda* (nr. 2), *ibidem*, para. 25; *Vučković și alții v. Serbia (excepții preliminare)*, 25 martie 2014, para. 80; *Miessen v. Belgia*, *ibidem*, para. 70).

Astfel, în conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4).

În același context, alin. (2) și (3) ale art. 432 din Codul de procedură civilă prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alineatul (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au condus sau ar fi putut conduce la soluționarea greșită a pricinii, în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară sau în cazul în care erorile comise au condus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Prin urmare, reglementările referitoare la formalitățile și termenele impuse de articolele 433 și 432 alin. (2)-(4) din Codul de procedură civilă urmăresc protejarea interesului părții, precum și competența asigurării interpretării unitare a legii de către

Curtea Supremă de Justiție. Aceste limitări urmăresc un scop legitim, îndeplinind cerințele securității juridice și a bunei-administrații a justiției (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Beniamin Nersesyan v. Armenia*, 19 ianuarie 2010, para. 22; *Erfar – Avef*, ibidem, para. 41, *Marc Brauer*, ibidem, para. 35; *Miessen*, ibidem, para. 67; *Trevisanato v. Italia*, 16 decembrie 2016, para. 36 - 37).

În speță, instanța constată că cererea de recurs declarată de către Ion Railean este formulată în baza art. 432 (1), (2), așa cum prevede art. 437 alin. (1), lit. f) din Codul de procedură civilă.

Completul judiciar notează că-i revine obligația de a verifica dacă argumentele recurentului întrunesc condițiile necesare pentru a declara admisibil cererea acestuia, inclusiv dacă normele de drept invocate în favoarea punctului său de vedere sunt incidente la soluționarea fondului cauzei. Cu toate acestea, trebuie subliniat că din succesiunea actelor dosarului reiese că recurentul a reluat criticile formulate în faza procesuală anterioară și asupra cărora instanța de apel deja s-a pronunțat.

Prin urmare, Colegiul constată că încălcările invocate, exprimate sub forma unor enunțuri generale, fără a fi aprofundate, nu permit încadrarea lor în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) sau (4) din Codul de procedură civilă. Deci, în mod evident, lipsește o formulare suficientă și adecvată în ceea ce privește chestiunea de drept pusă în discuție pentru a identifica esența și temeiul cererii de recurs, impuse de art. 437 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă.

Cât privește dreptul justițiabilului „de a fi audiat”, garantat de Convenție, instanța notează că obligația de a motiva o hotărâre judecătorească poate varia în funcție de natura deciziei în cauză (a se vedea, *inter alia*, *Helle v. Finlanda*, 19 decembrie 1997, para. 55; *Latourniere v. Franța*, 10 decembrie 2002, para. 2; *Hansen v. Norvegia*, 2 octombrie 2014, para. 71 – 74). De fapt, în concepția instanței europene, art. 6 alin. (1) nu impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs care, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge un recurs, ca fiind „lipsit de șanse de succes” (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Kukkonen v. Finlanda* (nr. 2), ibidem, para. 24; *Beniamin Nersesyan*, ibidem, para. 23 – 24; *Akaki Tchaghiashvili*, ibidem, para. 34 sau *Papaioannou v. Grecia*, 2 iunie 2016, para. 45).

Mai mult, instanța observă că recurentul Ion Railean a formulat prezenta cerere după ce a avut posibilitatea de a fi audiat de o instanță de fond și de o instanță de apel, care au fost competente de a examina toate chestiunile de fapt și de drept relevante litigiului (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Levages Prestations Services v. Franța*, 23 octombrie 1996, para. 48; *A. Menarini Diagnostics S.R.L. v. Italia*, 27 septembrie 2011, para. 59; *Akaki Tchaghiashvili*, ibidem, para. 34).

În sfârșit, în limitele impuse de art. 439 alin. (3) din Codul de procedură civilă, instanța conchide că recursul dedus judecății nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, adică nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, care ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicări eronate din partea instanței judecătorești ierarhic inferioară a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural. Din aceste raționamente, completul Colegiului constată existența temeiului prevăzut la art. 433 lit. a) din Codul de

procedură civilă, fiind respectat, în viziunea instanței, raportul rezonabil de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul urmărit.

În conformitate cu art. 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Astfel, având în vedere circumstanțele stabilite supra, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție decide în mod unanim că recursul declarat de către Ion Railean nu ridică probleme de drept și nu poate fi acceptat spre examinarea în fond, urmând a fi considerat inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de către Ion Railean se consideră inadmisibil.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
Judecător

Tatiana Vieru

Judecători

Nicolae Craiu

Oleg Sternioală